

Triinu Upkin: balletiartisti töö seisnebki keha ilusaks ja justkui ebamaiseks tegemises

Eesti Rahvusballeti artist, laulja ja laulukirjutaja Triinu Upkin (35) väljendab oma armastust süüa tehes ja puudutades.

Kuidas sa end vormis hoiad?

Teatriartistina hakkamasaamiseks on hädavajalik olla nii füüsiliselt kui vaimselt suurepärasel vormis. Ballett on kaunis kunst, aga see on ka tippспорт. Minu keha on minu instrument. Treenin seda igapäevaselt balletitundide, jõuharjutuste ja aeroobse treeninguga. Vaimu toidan samamoodi teadlikult ning järjepidevalt. Ainult tantsimisest ei piisa.

Kas balletiartisti elukutse aitab säilitada naiselikkust?

Ballett annab kahtlemata graatsilisust ja head rühti, teadlikku kehatunnetust, mida võiks välisteks naiselikkuse tunnusteks pidada. Ma ei ütleks, et ballett on mind sisimas naiselikumaks teinud, küll aga oskan ma tänu sellele vajadusel veenvalt võluda ja naiselik välja näha.

Mis sulle oma keha juures kõige rohkem meeldib?

Mulle meeldib, et ma olen pikk, ja olen tänulik, et loodus on mind õnnistanud heade proportsioonidega.

Kas on midagi, mis sulle enda juures ei meeldi?

Ma ei ole väga suur välise ilu tagaajaja. Leian, et inimeste atraktiivsus avaldub tervikus: kuidas nad käituvad, mida mõtlevad, millega tegelevad. Aeg-ajalt ei ole ma mingite asjadega enda juures rahul ja alati on, mille kallal tööd teha, aga pigem on need sisulised asjad. Näiteks balletis kõrgemale hüppamiseks treenin lihaseid, mis teevad ka visuaalselt jalad ilusamaks.

Balletiartisti töö seisnebki keha ilusaks ja justkui ebamaiseks tegemises, nii et minu väljanägemise taga on aastatepikkune igapäevane töö kauni kunsti nimel.

„Balletiartisti töö seisnebki keha ilusaks ja justkui ebamaiseks tegemises.“

Kuidas sa armastust väljendad?

Süüa tehes, puudutades, muidugi oma loomingus lavastaja ja koreograafina või laulukirjutajana ja igapäevaselt sõnades ka. Pean seda väga oluliseks.

Sa andsid hiljuti välja oma autorilauludega debüütalbumi

kroonika.delfi.ee

Eesti Rahvusballett
Teater

„Kõikvõimalikkus“. Mida see sinu jaoks tähendab?

Kõikvõimalikkus pole rangelt võttes päris sõna, aga see on minu praeguse eluetapi moto ja siht – ma ei lepi vähema kui sellega, et kõik oleks võimalik. Ja kui üks elukutseline baleriin annab välja oma autorilauludega albumi, siis võib seda ju üheks kõikvõimalikkuse ilminguks pidada küll.

Sa räägid laulus „Emale“ oma tee otsimise võlust ja valust. Kas oled ise selle tee läbinud ja mis hinnaga?

Muidugi olen. Eks mu enda otsingutest „Emale“ räägibki. See oli esimene laul, mille teismelisena kirjutasin, kui tuli valida, millisele oma paljudest huvidest lõplikult pühenduda. Valisin balleti.

Mida on sul öelda neile, kes ei ole enda teed veel leidnud?

Tahaksin vaid julgust soovida. Julgust oma teed käia ja julgust ka tunnistada, kui valik pole õnnestunud ja tuleb otsast alata.

Hilja pole kunagi.

Mis on sinu jaoks naiseks olemise pahupool?

Meeste maailma reeglite järgi elamine.

Kuidas suhtud elus ette tulevatesse raskustesse?

Nagu mu laulu „Tõkkepuud“ sõnad ütlevad: hakkan tõkkejooksjaks ja hüppan takistustest üle. Ja kui üle ei saa, eks siis tuleb minna ringiga. Leian, et väljakutsed on elus kindlasti vajalikud, aga edasiliikumist takistavad tõkked on tihti hoopis me enese sees.

Sa räägid laulus „Järjekordne armastuslaul“ armastusest paroodiavõtmes. Miks?

See on korraga nii armastuslaulude kui eurolaulude paroodia - esitasin selle ka Eesti Laulule. Mõlemas žanris on juba nii palju tehtud, et raske on pakkuda midagi uut. Ja julgen väita, et tegelikult ei ootagi inimesed neis midagi päris uut – ikka tuttavaid ja äratuntavaid motiive ning võtteid. Seda laulu kirjutades jäin mõtlema, kas eluski uued armastuslood mitte klišeedele üles ehitatud pole.